

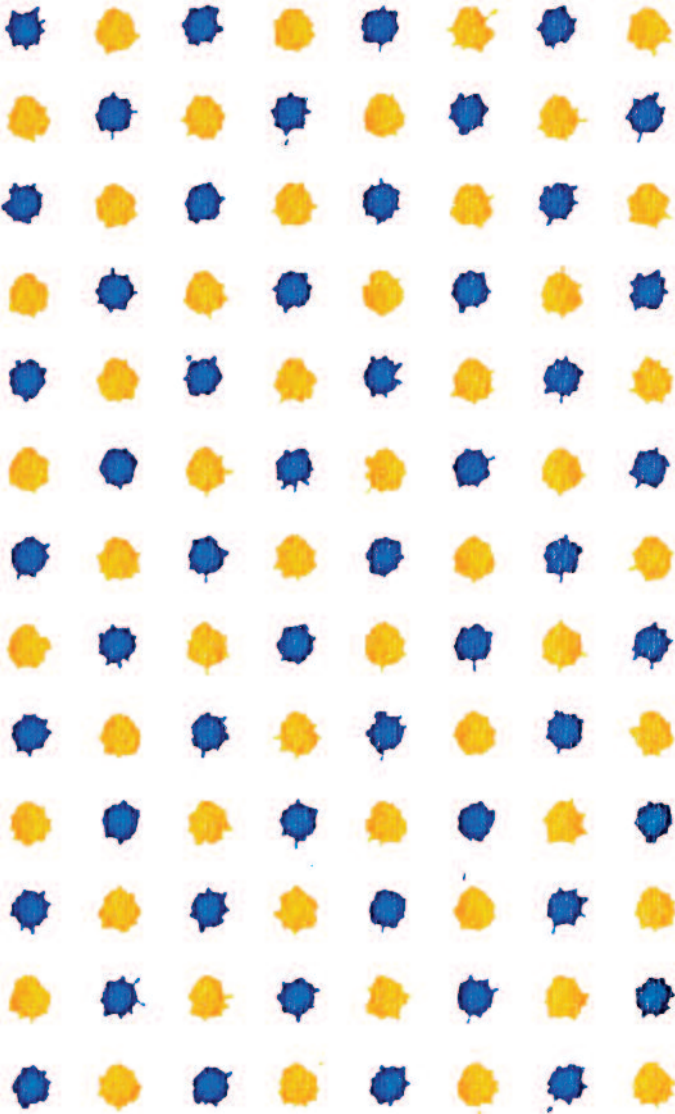
Francesc Prat

Dilluns
de poesia
a l'Arts
Santa
Mònica

Presentació
d'Antoni Clapés

Generalitat de Catalunya
Departament
de Cultura

I enllà s'aixeca el cant dolç de la terra...

Antoni Clapés

Francesc Prat és, sense cap mena de dubte, un dels noms de més pes específic de la poesia catalana actual, alhora que n'és un dels més desconeguts. Sol passar, això, en un sistema literari minúscul i endogàmic com el català, en què tan sols existeix qui fa renou. L'extrema discreció de Prat, la certesa de saber que escriu una obra allunyada dels paràmetres d'èxit i d'immediatesa, la convicció que *només* amb la poesia *no es va enlloc*, la vida sovint retirada a l'Empordà nadiu, expliquen potser aquesta distanciació del *moll de l'os* on es couen premis, honors, reconeixements. Tampoc no l'ha beneficiat massa, en termes de popularització, el baix *nivell de producció* d'una obra que s'ha anat donant a conèixer en la justa mesura que era necessari fer-ho, quan el poeta considerava que calia fer públic el llibre, enllestint i madurant durant temps. Des de 1982, en què Prat publica *Paradís de cendra*, fins a 2016, en què dona a conèixer *Celística*, transcorren trenta-quatre anys i *tan sols* publica sis llibres: gairebé sis anys per llibre. Amb aquesta ràtio, el poeta no ho té massa bé per fer part del nucli dels *elegits*. I en canvi, hauria de ser-ho: no solament per a lectors novells, que descobririen una veu pregona, melodiosa, densa. Perquè llegir Prat és el gaudi de llegir poesia en estat pur: un poeta que mai no decep, que en cada llibre fa un pas endavant —un pas, en aparença,

petit; un pas de gegant quant a profundització d'una poètica d'un lirisme extrem.

Si haguéssim de definir en breus mots quina és l'aportació de Francesc Prat a la Poesia, destacariem el rigor, l'essencialitat, la subtileza, la fragilitat i l'austeritat de què es val per expressar els grans temes de la seva poesia (que són els de la lírica universal): el misteri de la vida, la consciència de la mort, l'enigma de la llum, les absències, el record, els cicles del viure, l'arrelament al país —entès, aquest, no com a pàtria política sinó com a *lloc*, com a *heimat*—, la comunió amb la Naturalesa, el valor guardador de l'escriptura i de la música. Diu el poeta a *Fingiments*, tot evocant son pare quan aquest tocava el piano els vespres freds d'hivern: «Se'm bada tota la pell: Bach no és Bach, ni Chopin és Chopin. Tenen un gust dens de presència absoluta. Escoltant-te em sento en el secret del plaer estètic vertader. Retrobo l'autenticitat del cant de la pluja, com quan era nen, que et sentia al piano i em feies tota la companyia dintre la por i la fosca que pot fer-nos l'art. Absència, / m'acompanyes arreu, / presència».

A *Paradís de cendra*, el primer llibre de Prat escrit fonamentalment en decasíl·labs, sovint rimats, però organitzats sense estrofes clàssiques —llevat els haikus, que són presents des del principi—, hi llegim poemes tan brillants com aquest: «Com una exuberant, veloç riera, / s'escapa de la mort la vida tan diversa, / brolla, s'amaga, torna, vola com au lleugera, / és amarga, subtil com una amant perversa, / sempre s'obre pas, mata, mor per ser vertadera», de clara sintonia ribiana. Amb un començament de *carrera* tan lluminós, ¿com no havia de continuar creixent, el poeta?

Dos anys després (1983), Prat guanya el premi Vicent Andrés Estellés amb *Soldat rosa*, saludat per Marià Mament –que en va prologar l'edició– com un «recull de meditacions poemàtiques [que tenen] una mena de força unitiva, un ímpetu que acosta les coses i els éssers, els estels i la pedra d'un claustre, els morts i el seu desig llunyà, el roser nocturn i els cabells de la lluna». És en aquest *Soldat rosa* on Prat començarà a escriure la forma *haibun*, que Bashô va envigorir a *L'estret camí de l'interior*, i que consisteix a entrellaçar la prosa poètica amb haikus. En un dels poemes, el poeta sent l'ofec de l'estiu barceloní, i per alleugerir-se puja als jardins de Montjuïc: «Fujo i de sobte / l'aire és vermell de lliris / i el cel m'abraça».

I l'obra avança amb *Larari* (1986), *Fingiments* (2008), *Escarabeu* (2011) i *Celístia* (2016), tots ells publicats en col·leccions de prestigi. Aquest darrer llibre segueix el cicle de l'any litúrgic, i acaba amb un poema escruixidor que dedica a la memòria de la seva mare: «Aquí serem, descansant en pau. Els nostres ancestres ja ens van regalar el sentit de la llum i les paraules. Una mica místics, també nosaltres haurem desitjat que la intel·ligència de la naturalesa avanci cap a la gràcia, cap al relligament sense voracitat». I a continuació, cita uns versos del final de la primera part de «Little Gidding», el darrer dels *Quatre Quartets* de T.S. Eliot, que acaba amb «la comunicació / dels morts la transmet una llengua de foc / més enllà del llenguatge dels vius».

La poesia de Francesc Prat destaca per la minuciosa perfecció a l'hora de triar els mots, i així els poemes es van construint amb un lèxic sec, precís (*le mot juste* de Rénard), sobri, mesclat amb expressions empordaneses,

i amb una gran proliferació de sinestèsies (el cant del rossinyol és blau i groc; les mans del sol són verdes dins l'usurda; els xiscles són vermells entre els pals de les barques; etc.). Això genera el llenguatge líric auster, ric, subtil, eficaç –ratllant l'excel·lència– que és el *dir* d'aquesta poesia.

Al llarg de l'obra de Prat advertim la petja indeleble que la formació cristiana va deixar en el poeta, i que amb els anys va evolucionar cap a un humanisme integral, que el coneixement del budisme va il·luminar («Ara enterrem el seu cos; d'ell, però, ens queda tot: sabia que el buit és l'alè de totes les coses», llegim a *Larari*) i va gestar una mena d'experiència mística espontània eixida de la comunió amb la Natura que, finalment i potser inconscientment, desembocà en aquella *sensació* de l'Etern, del tot diferent a les religions pròpiament dites, sense límits perceptibles i com *oceànica*, que Romain Rolland va descriure en la seva correspondència amb Freud. Un sentiment no lligat a cap desig de supervivència personal que no sigui el dels fruits que ha donat mentre va ser.

A *Celístia* llegim: «Ve del fons del fred, de la profunditat dels cadàvers, una abraçada íntima de la certesa, potent com els fonaments dels masos o l'arrelament dels boscos. Universal, ens empeny instant a instant, oxigen a oxigen, cap a la creativitat i el descans, cap als cicles dels jorns i els rius».

Antoni Clapés (Sabadell, 1948). És poeta, traductor i editor de poesia. Ha publicat uns vint llibres, i ha traduït poesia francesa i italiana. Fa trenta anys va crear Cafè Central – poesia.

www.antoniclapes.com

Poètica

Solem dir que per entendre un poeta hem de familiaritzar-nos amb el seu món, la seva manera de significar, les connotacions de les paraules, les obsessions i temes, per això als que pretenem escriure poesia ens agrada explicar la nostra poètica.

El lloc del que és genuí

La poesia lírica que més m'atrau i rellegeixo, també la que voldria escriure, és la que em dona sensació de veracitat humana perquè les paraules són dites per expressar un sentir especialment connectat i intens que comunica idees i sensacions que ajuden a entendre'ns i sentir-nos. Marianne Moore en el seu poema titulat «Poesia» diu: «En llegir-la, es descobreix en / ella, després de tot, el lloc del que és genuí».

El jo i el fingiment

Des dels clàssics antics se sol dir que la poesia lírica neix del jo; sobre aquest punt, fonamental, necessito fer dos aclariments per precisar la idea «del lloc del que és genuí». El primer és que en els meus textos no pretenc guardar un jo, sinó una realitat humana; i un segon

aclariment, la meua concepció del jo no és la cristiana tradicional, la metafísica; sinó la majoritària en els nostres dies, més d'acord amb el que ens mostra la ciència i l'observació: una realitat psicològica en canvi, efímera i temporal. El poeta que allibera les causalitats i la relació entre el text i el seu autor és Pessoa, capaç d'inventar personalitats i escriure des d'aquest impuls, perquè el poeta és un *fingidor* .

Temes

El tema fonamental que tracto és el més propi de la poesia lírica enllà dels segles, el mateix que també dona origen a les religions i filosofies de tots els temps, el dels cicles del viure i la consciència de la mort. Aquest tema està suggerit, inspirat pels paisatges i la vida dels llocs plens de connotacions, fortament evocatius, del meu *heimat* : l'Empordà, Barcelona i alguns indrets emblemàtics de Tarragona.

Forma

Quant a la forma he de dir que el meu primer llibre, *Paradís de cendra* (1982), és l'únic escrit enterament en vers. A partir d' *El soldat rosa* (1983) vaig incorporar *l'haibun* . El vaig recollir de Bashō, poeta clàssic japonès del segle XVII, concretament del seu llibre *L'estret camí de l'interior* , el més col·loquial dels seus. També de la prosa poètica de Novalis, especialment els *Himnes a la nit* . En els meus últims llibres aquest tipus de prosa guarda relacions amb la de les oracions autèntiques ja que tant el poema com l'oració neixen del món interior pel que té d'espiritual i d'expressió de desitjos i idees subjectives.

Influències

Afegeixo només noms d'alguns dels poetes del meu santoral, els rellegeixo de la mateixa manera que solem escoltar música, seleccionant el que ja coneixem i fins ens en sabem trossos de memòria: Rilke, Trakl, Novalis, Wordsworth, Blake, Eliot, Baudelaire, Rimbaud, Leopardi, Pessoa, Bashô, Sant Juan, A. Machado, Juan Ramon Jiménez, Guillén, Salinas, Cernuda; moltes traduccions de Marià Manent, tant de poetes xinesos –Li Bai, Du Fu, Wang Wei– com anglesos i nord-americans. I trobadors que inicien el Renaixement a Europa i estan en els orígens de Llull, March, Verdaguer, Riba, Foix, Espriu...

Poemes

Sexe i arrels ens lliguen a la terra.
És tan ampla la mort, tan buida i sola
que amb cos de talp s'encén el cos del talp
i busca l'escarbat la seva imatge.
M'arrapo als dits de fangs i amors passats,
cerco la llum, l'excrement dolç dels llavis.
Enllà de les fronteres som tots u,
tendresa que s'enyora de la vida.

De *Paradís de cendra*, 1982

Traiem la pols, voltem, surten estrelles,
els sembrats es fan verds, els arns floreixen;
quan arriben amics ens alegrem.
I mentre arreu es vessa la bellesa
l'amor se'ns va afeblint, els pares moren.

De Paradís de cendra, 1982

Els brancs vessen cireres, les muntanyes
van com serps mossegant la llum dels núvols.
El cant del rossinyol neix a l'acàcia
i barrejant-se amb rosa i xuclamel
ve a viure aquí amb la tinta el seu instant.
La tórtora es fa sol cap a migdia.
L'amor sembla miralls al fons del bosc.

De Paradís de cendra, 1982

Un bes de plata brilla a l'espadat,
passa el no-res fet formes, parla l'aire,
Empúries és blava soledat.

Sento que mentre escric, com una flaire,
el present s'esvaeix i jo mateix.

Parlo, llegeixo, sóc, però tot passa:
la tristesa, l'amor i cada dia.

Baixo la brossa, bufa el mestral fred
i fugen les parets i jo i la plaça,
el poble i els blancs núvols que fan via
en un cel com un zero llis i net.

Un bes de plata brilla a l'espadat,
passen l'atzar, les hores sense guia,
Empúries és negra soledat.

De Paradís de cendra, 1982

EL POLIOL I MOZART

Sóc a Celrà. Al vespre, escolto música amb el balcó obert:

La marinada,
que ve del polioli,
perfuma Mozart.

17 de juliol

D'El soldat rosa, 1983

EL MÈDOL

Quin encant té el Mèdol! El 1932, Pau Casals hi celebrà un concert; avui, però, arribar-hi és una descoberta. Els vents, la pluja l'han erosionat amb art com només ells ho poden fer. La naturalesa l'omple lliurement amb arítjols, farigola, romaní, margalló, coscolls, pins i alguns xiprers. Abandonat per tothom, pots passejar-hi hores, solitari, mirant i remirant aquestes roques: l'agulla que assenyala l'origen de la pedrera, la corrosió del salobre, els tons grocs, rogencs, grisos. Aquest gran palau et permet passar pels buits que deixaren els carreus del fòrum, les muralles, l'amfiteatre.

Com se sent l'olor de mar, de llum! Fan el vespre de cristall. Les plantes exhaleu una aroma intensa, la característica del bosc de la Catalunya seca, que en barrejar-se amb l'aire es tenyeix de roig.

Amb aquest buit,
construïda fou Tarraco
per un instant.

16 d'agost

D'El soldat rosa, 1983

L'ENTORN

Venus lluu sobre la tenalla, plena de mar, de les roques beix-taronja del Castell. Els indigets que ara són només paisatge: blau de posta, blats que brinen i oliveres, pins mediterranis, parlen amb l'amor i la pau blanca de la dea; s'alcen com fruits lliures, sense antiguitat ni present ni avenir. Aquesta hora que l'atzar m'ha dut m'omple tant que arribo a confondre'm amb el murmuri de les oliveres o amb el llebeig ametista.

Buits com la mort,
vivim amb unitat
l'entorn i jo.

18 de desembre

D'El soldat rosa, 1983

Els morts han retornat amb el cant de la tórtora
i el perfum de l'aurenga, dintre els ulls de les noies
són dòcils com arrels i llavors d'avellanes,
hores i dies passen nodrint la gla i la poma
i es perden camí avall amb fulles de figuera.
A l'albada són llum amb Venus i amb el Sol,
pels roures aire groc, vermell pels cirerers;
i a la nit van com somnis que al cel sembren ginesta.
Els morts van per la terra, roden com tramuntana,
zumzegen amb les ones, murmuren amb les fulles.
Són pau, amor que ve dels pares,
arrels del cep i calma.

De *Larari*, 1986

ESCLAT

Suro, aigües, infants i llebres, olor de llum, tons
alzinosos desempresonen els cadàvers.

Brolla d'arreu
la bellesa dels morts
sense aturar-se.

De *Larari*, 1986

CONTRARIS

El plaer estètic és incomunicable. S'assembla al de l'amor, al que motiva el contacte amb el sagrat i suggereix, probablement, el de morir. Quan l'experimentem, les fronteres entre ser i no ser s'esvaneixen, i quedem clavats en un instant veraç, com el dels místics, que ens comunica amb el buit i la plenitud.

Sense fronteres,
el ple, com un déu savi,
ens mostra el buit.

De *Larari*, 1986

ENTERRAMENT I PLUJA

El cel, l'espai es trossegen i el dia, amb gris
s'ensorra. A cada pas, però, la pluja, el fangueig
m'arrapen a l'estómac el gust que tenen de matèria,
de certesa i sento una estrebada de sang que
m'empeny a viure.

Miro amb uns ulls
que robaren els ulls
a uns altres ulls.*

*Aquest haiku me l'ha suggerit Seisensui:

(Vola una papallona
que robà la papallona
a una altra papallona.)

De *Larari*, 1986

Presència,
pertot arreu et sento,
absència.

Com has passat l'aspror de la fusta? Què fas amb els vels de la nit? Com magranes, com flors d'ametllers desclous la realitat. Bé et sento quan escolto un *Nocturn* de Chopin, una *Dansa* de Granados... S'esvaeix aquella por que queia com pluja, al cor de l'hivern dels vespres de postguerra; eren gotes salades; i el torrent baixava ple de llàgrimes, esverat, impetuós. La música, però, ja aleshores, feia emmudir l'angúnia com ara que, en plena nit, mig en somnis, em visites traspasant els secrets de les arrels, la realitat de la foscor i fins els vels trencadissos del meu cervell.

Hem tingut molta sort d'haver-nos retrobat, d'haver descobert el que els humans guardem rere la mirada. Per això m'agrada que passis les fronteres, retornis entre els vels de la nit, dins el cor de la pluja, i obris la saba de la fusta.

Se'm bada tota la pell: Bach no és Bach, ni Chopin és Chopin. Tenen un gust dens de presència absoluta. Escoltant-te em sento en el secret del

plaer estètic vertader. Retrobo l'autenticitat del cant
de la pluja, com quan, de nen, et sentia al piano
i em feies tota la companyia, dintre la por i la fosca,
que pot fer-nos l'art.

Absència,
m'acompanyes arreu,
presència.

La tramuntana, morada i vermella, passa i passa
deixant-ho tot immens, buit dins la seva grandesa
desmantellada.

Vent de Provença,
fas transparent el marbre
i el crisantem.

S'havia fet fèrtil la neurosi i dels seus ulls ploviem imatges: ha estat una tempesta. L'alzinar s'ha omplert de saba fèrtil que transformava les solituds i les contemplacions en verds vertaders. L'aire de març, aleshores, t'ha ofert de nou el poder de posar dins la tinta el groc, el blau i el blanc, la calma empordanesa d'Empúries, la dels suros dels Àngels. Per uns moments, amb la força d'aquest domini, has pogut veure els neguits ballant com ninots divertits sobre les copes del bosc.

*I el temps en què era jove li sembla com ahir.
Quin interval tan curt, quin interval tan curt!*

K. P. Kavafis
(Trad. d'Alexis E. Solà)

Sortint del metro:

quins ulls, quina humitat de març!

Amb el carnet de jubilat, entro.

Clarianes, núvols!

Arreu on miro esclata

verd, joventut, tendresa.

Pel Laberint, però, tant goig perdut,

tantes albares, tant desig,

tanta bellesa s'ha envellit

que els ulls em cremen d'aigua dolça

i amb dues gotes,

al degoteig immens,

m'avanço.

(Pluja 2. Jardins d'Horta)

D'Escarabeu, 2011

*Weh mit, wo nehm ich, wenn
Es Winter ist, die Blumen, und wo
Den Sonnenschein
Und Schatten der Erde?*

Ai de mi, ¿d'on trauré,
Quan sigui hivern, les flors, i d'on
L'esclat del sol
I l'ombra de la terra?

Hölderlin
(Traducció de Carles Riba)

Súbdits d'Espanya i el Vaticà, desitjàvem un trajecte humanitzat en aquest país de guerres civils i dictadors. Aleshores s'obrien les gencianes i els nerets dels estius dels seixanta. El Ter baixava per les vessants pirinenques amb la nostra nostàlgia de futur: Schubert, romanticisme alemany i poemes dels trobadors. El cel protegia les tendes amb la magnificència de Bach.

Quan, per atzar, aquells adolescents ens trobem, bé prou ens reconeixem sota les disfresses i els moviments calmosos. El cor ens fa un salt, ens mirem amb saviesa, i un somriure de complicitat diu: «Així ha estat».

D'Escarabeu, 2011

*¡Amor! Ni tú ni yo,
Nosotros, y por él
Todas las maravillas
En que el ser llega a ser.*

Jorge Guillén

De les genives cau la por neolítica i el fred.

Veig la primavera amagada en un gra de calamarsa,
dens com els morts que visito.

Una clariana es bada bondadosa, vola dins la
majestat dels núvols.

Amb Blake contemplem el goig verd i blau de finals
de febrer, inflat d'esperança, de plaer humà i vegetal
que s'enfila cap a la bellesa.

La tendresa suau, entortolligada amb la putrefacció,
brota.

I ningú té por dins aquest enllaçament infinit.

*Aurora lucis rutilat,
Caelum laudibus intonat,
Mundus exsultans iubilat,*

L'Aurora resplendeix,
el cel és tot lloances,
el món salta de joia,

«*Himne de laudes del temps pasqual*»
(Traducció de Narcís Comadira)

1

De pressa va dir el tord... En l'origen filaven els blaus i els verds, els colors dels mesos i els vents que sembren i esbullen. Eren filadores guardant la seva alegria i la contemplada, elaborant els desitjos d'eternitzar el gener, el febrer... el Déu creador.

Bellesa i més bellesa. La dels seus ulls, la de la llum amb pagesos, blats i raïms, un univers d'imatges teixides amb les mans plenes de lligams amb la vida: el Tapís de la Creació amb fils fecundats com un cos femení.

(Tapís de la Creació de la catedral de Girona)

2

Teixeix pluja i llavor, cel i necessitat de paraules amb sentit. Teixeix terra, ventre i ona...

Intel·ligència i bondat, relligueu-nos, consoleu el desig.

De *Celístia*, 2016

¡Si el gra de blat, quan *cau* a terra, no mor, queda ell tot sol,
però si mor, dona molt de fruit.

Sant Joan, 12, 24

Quin enrenou, morts pacients, heu deixat en la
bellesa dels cossos, en el desig de trobar sentit
a l'existència...

Ara som nosaltres, mortals, els que estimem l'esclat
infinit!

Lumen hilare iucunda lux

A la meva mare, Dolors Figueras

Aquí serem, descansant en pau. Els nostres
ancestres ja ens van regalar el sentit de la llum
i les paraules. Una mica místics, també nosaltres
haurem desitjat que la intel·ligència de la naturalesa
avanci cap a la gràcia, cap al relligament sense
voracitat.

You are here to kneel

*Where prayer has been valid. And prayer is more
Than an order of words, the conscious occupation
Of the praying mind, or the sound of the voice praying.
And what the dead had no speech for, when living,
They can tell you, being dead: the communication*

*Of the dead is tongued with fire beyond the language
of the living.*

Tu ets aquí per agenollar-te
on ha estat vàlida l'oració. I una oració és més
que unes paraules en ordre, l'ocupació conscient
de la ment que resa, o el so de la veu resant.
I allò que no pogueren expressar els morts, mentre
viven,
poden dir-t'ho, un cop morts: la comunicació
dels morts la transmet una llengua de foc més enllà
del llenguatge dels vius.

T. S. Eliot

Biografia

Francesc Prat i Figueras va néixer el 1950 a la Bisbal d'Empordà. La seva infància va transcórrer entre Celrà, la Bisbal i Palamós. Als anys cinquanta, als pobles i especialment a les famílies d'origens agraris i pairals, les estacions, l'any litúrgic, l'omnipresència del catolicisme, els contes i cançons foren components fonamentals de la xarxa cultural on els principis racionals i il·lustrats encara no havien arribat. Les pors, l'autoritarisme, el record molt vívid i traumàtic de la guerra civil eren compensats per la llibertat de viure en un entorn natural, moments acollidors a la vora del foc i en el cas de la família d'en Francesc perquè, al vespre, el seu pare tocava Bach, Chopin, Granados, Albéniz i tangos al piano. Per Nadal i Pasqua passaven llargues temporades a la casa dels avis materns a la Bisbal. El record de l'Empordà d'infància, el mar de Palamós, d'on era la seva àvia materna i on passaven un mes a l'estiu, amb la seva sensació de mar, llibertat i llum originals, han estat un far verd, un coneixement que, havent estat, ajuda a esperar, a buscar.

Als deu anys, Francesc Prat decideix entrar al Seminari de Girona. Volia aclarir les seves angúnies religioses, les pors d'anar a l'infern, les inseguretats. Però els primers anys encara augmentaren la confusió i els neguits. Foren el Vaticà II i els canvis que va fer el bisbe Jubany en la direcció del Seminari cap a un cristianisme humanista, en la línia de la democràcia cristiana europea i catalanista, que l'ajudaren

a disminuir les pors, a relacionar-se i voler entendre. Als setze anys, decideix lliurement deixar el Seminari.

A l'adolescència, sovint se sent buit, perdut. Deixa de tenir fe religiosa i busca valors en la cultura i la política. Com la majoria de joves d'aleshores viu en pisos d'estudiants a Barcelona i participa en els profunds desitjos de canviar la situació de la dictadura. Llegir, especialment poesia lírica, el consola. Hi troba la vida explicada des de dins amb paraules originals i humanes que ajuden a entendre i acceptar. Alguns aspectes de les cultures orientals, com el concepte budista del jo com un component més de la naturalesa en trànsit constant, li ensenyen a anar cercant equilibris més o menys precaris. Les avantguardes el sedueixen, però d'elles només en recull la llibertat expressiva, quan escriu ho fa seguint la tradició de la poesia lírica. En aquesta etapa es llicencia en Hispàniques i en Llengua i literatura catalanes.

El 1977 es casa. Té un fill i una filla, ara ja grans i lliures. Ha donat classe en instituts de Barcelona durant 35 anys. Ara està jubilat. En aquest sentit podríem dir que la seva vida ha transcorregut per camins força convencionals, mirant d'evitar que un excés de complexitat o dificultat empitjorés els delicats equilibris de l'existència.

Bibliografia

Paradís de cendra. Barcelona: Ed. 62 (Els llibres de l'escorpí, 72), 1982.

El soldat rosa. València: Eliseu Climent, Editor (Col·lecció Poesia 3i4), 1983.

Larari. Barcelona: Edicions Península/Edicions 62 (Poètica), 1986.

Fingiments. Girona: CCG Edicions (Poesia al cànter), 2008.

Escarabeu. Vic: Cafè Central/Eumo Editorial (Jardins de Samarcanda), 2011.

Celístia. Vic: Cafè Central/Eumo Editorial (Jardins de Samarcanda), 2017.

Aquesta selecció de poemes
de Francesc Prat
es publica el 20 de maig de 2019
amb motiu del recital del poeta
dins el cicle Dilluns de poesia
a l'Arts Santa Mònica, Barcelona.

**Dilluns de poesia
a l'Arts Santa Mònica
2019**

**Totes les sessions tindran lloc
a l'Arts Santa Mònica
els dilluns a les 19 h**

Arts Santa Mònica

Centre de la creativitat

La Rambla 7

08002 Barcelona

T 935 671 110

artssantamonica.gencat.cat

Entrada lliure

Mitjà col·laborador:

NÚVOL

Amb la col·laboració de:

AELC
ASSOCIACIÓ D'ESCRIPTORES
EN LLENGÜA CATALANA

Organització:

Generalitat de Catalunya
Departament
de Cultura

Institució
de les Lletres
Catalanes

SANTAMÒNICA